

bela roka, odkod? Trenutek je bil, ki se je povrnil; spal je na dnu in se je zbudil ob pravem času; bil je spomin na skromen dogodek, vesel ali žalosten, prijeten ali zoprn, — ker ne v plamenu, v očeh je luč, — spomin na en sam obraz, na eno besedo, na misel, ki je nekoč pred zdavnozdavnimi leti hipno in tiho spreletela dušo, morda celo spomin na en sam smehljaj, ki je kdovekje in kdovekdaj blisnil mimogredé preko neznanega lica. V tem dogodku, na tem obrazu, v tej besedi, misli, v tem smehljaju na tujem licu se je mahoma razodelo vse, kar je tostran in onstran življenja razodetja vredno. Tako je stopil človek slep v zaklenjeno kamrico, ki še sam ni vedel zanjo; in ko se je povrnil iz nje, je videl, je bil očiščen v kopeli veselega spoznanja, je bil utrjen v veri vase in v dobroto svojega bližnjega, je v srcu občutil in v pameti premeril veliki pomen in silno važnost dneva, ki je senca večnosti. To je pričal njegov obraz.

V teh zadnjih dneh, ki so tako tesnobni in žalostni, da najglasnejši človek išče, kam bi se zatekel, sem srečal takih osvobojenih obrazov zmerom več. Ker vsakdo ima v hiši svojega živ-

ljenja posebno kamrico, v katero stopi ob urah trpljenja, in iz katere se povrne potolažen, očiščen in utrjen. Zmerom več jih je, ki se vračajo; resen je smehljaj njih usten, globok, zamišljen in trd je pogled njih oči, hoja njih nog je umerjena in ravna, ker noga vé, odkod in kam.

Vsak človek ima v hiši svojega življenja posebno kamrico... Odpri oči nastežaj, razširi pogled in misel na vse plati, čez vse goré!... Vsak narod ima v hiši svojega življenja posebno kamrico, v katero je skrbljivo spravil, kar je bil kdaj pridobil dragocenega, spravil vse, kar je bil kdaj najgloblje doživel, z vsem svojim ubogim telesom, z vso svojo čisto dušo, spravil vse, kar je kdaj trepetaje v predsmrtni bridkosti čutil in mislil. V to kamrico stopi ob usodni uri, stopi vanjo, da se povrne očiščen in utrjen, poln vere vase in v dobroto svojega bližnjega, poln zaupanja v dan in v večnost, poln moči, brez strahu, pripravljen na svatovanje in pripravljen na svojo lastno sedmino...

Kaj in koliko si bil spravil, narod? Kdaj in kakšen se povrneš?

Povej! —

Pomlad.

Črr — rrii — črr — rrii — črr — rrii,
zima beži, zima beži!
Jurij je v gori, v travi Marjetica,
kje sta konjiček in zmaj, zmaj?

Izza vej: kuku — kuku! — Vrisk, smehljaj!
Čuj! —

Pridi igrat in pét, pét, pét!
Nebo in zemlja cvet, cvet, cvet
in krrrii, krrrii, krrrii...
Ti, ti, ti: cvet in krrrii — — —

Hop! — Kapica pod nebom — en hip —
Crrrip! —

France Bevk.

